

Ale enem trochek. A v dobrým a navíc myslím, že i tak jako tušil, ale nechal se obalamutit dobrovolně.

Páč vono mu totiž moc jinech možností stejně nezbyvalo, když ho draply ty záda. Mrchy jedny. Budiž jim teda ke cti, že si ho tentokrát nepodaly do plnejch. Ale i tak to stačilo. A bylo by naprosto zbytečný jim naložit, protože by si to pravděpodobně vzaly osobně a zatočily by s ním pak důkladně.

Takžeco jinýho zbývalo v pondělí odpoledne, když nás čekalo po 14 dnech vydatnýho růstu sekání trávy? No? Že moudrá žena se rozhodne, že si to pro tentokrát prohodíme. A já nebudu jezdit na traktúrku, ten přenechám muži svému chorému a sama se chopím sekačky. Naší starý dobrý sekačky babičky. Která je mimochodem neskutečnej a skromnej dřič. Je jí letos celých dvacet let! A pořád maká. A dobře maká. Museli jsme jí tedy před časem pořídit nový šatěčky - resp. šasí, neb to prorezlo, ale jinak je to holka čamrda - odolná a připravená zvládnout cokoliv. Jako sekačková babička nemá ještě pojezd. Což je výhoda i nevýhoda zároveň. Nevýhodou je, že to teda musíte odmakat celý vy. A že naše zahrada není ani malá, ani rovná. Je pěkně členitá. Výhodou je pak ale to, že bez pojezdu jste zatraceně rychlejší. Když se do toho pochopitelně napřete. A to já teda umím. Ne tak jako Brtník, kterej má dloooooooooo.....ooooouhý nohy, ale taky za tím umím pěkně lítat. Takže jsem věděla, že to i v tom zkráceným termínu - tedy v pracovní dne, po pracovní době, zmáknou. A Brtník nebude muset tlačit stroj a hlavně zvedat a vysejpat ten koš. Ne jeden, hooooooooooooodně košů, moooc košů, nejvíc košů □ Těžkejch a plnejch. Zbývalo jen mu to správně podat. A to se mi podařilo!

Obrátila jsem se na něj v autě a lstivě mu nastínila, že tentokrát nemáme tolik času jako minule (:D měli jsme ho úplně stejně) a že by v rámci urychlení bylo fajn, kdyby si tentokrát sednul na ten traktůrek von, páč stopro bude jezdit rychlejš než já a tu velkou plochu na louce poseká rychlejš, tím uspoříme čas, že jo. A já mezitím si budu na pohodu sekát v zahradě a co posekám, to posekám, zbytek dojde on, kterej zase bude rychlejší. □ . Joooo sem čikovná, sežral mi to celičký. I když teda myslím, že na jednu stranu by musel být momentálně v mozkový tísni, aby mu to nedošlo, ale aspoň mi neodporoval a asi byl i rád.

Vsedl na kůň a odjel do dálaf □ □ . Tedy na louku, kde si drandil. Já čapla sekajdu a týý vado, tajfůn byl proti mě pomalej. Nepřeháním až tak moc. Lítala jsem za tím fakt jako hodně

rychle. A celkem to i odsejpal. Při odnášení košů jsem si vždycky vzala s sebou ohaříky, trošku jsme si poblblili, prošli se a pak jsem šla zasejít litát za pekelným strojem. Tu velkou část jsem měla posekanou relativně rychle. Zbývala mi tady v horní části jen tráva pod starou břízou. S tím jsem se popasovala velmi rychle, není to velký plac. A když už jsem s tím vším byla hotová. Zbývala "jen" rokle. Rokle, která se ještě letos nesekala a kde to bylo zatraceně vysoký, ale zatraceně. A taky výživný. Porost je tam hustej, jsou tam pumpilišky, jitrocel a jiný bejlí, takže fakt paráda to sekat vysoký. Inu co, to musím zvládnout. Nechci, aby zrovna tohle sekal on. Ovšem máme problémek, sekačku neunesu a jak ji dostat dolů. Haaa, kdo chce, hledá způsoby, že jo... takže jsem si našla prostor mezi schodama a rozložitou svídou, napačovala do tří a strčila milou sekajdu sešupem dolů stejně, jako v dedektýfkách strká vrah auto ze srázu. Vyšlo to. Vzrostlá tráva sekajdu zbrzdila a dolet byl hladký.

"Sláááááááááááááááááááááááááááááááááá!" řičela jsem. Ovšem jen v duchu, páč jsem nechtěla přilákat Brtnikovu pozornost, nevěděl, že už mám nahoře hotovo a určitě by se dral o to, že tu rokli poseká sám, páč je to dřina. Pustila jsem se do toho. Přátelé - tohle bylo pekelný sekání teprve. Sotva jsem popojela, už jsem měla plnej koš a musela ho rvát z rokle nahoru, abych to vysejpal. Dusilo se mi to, tlačit jsem musela jako blázen, abych se v tom hustém porostu dostala nějak dopředu a neudusilo se mi to. No, bylo to výživný hodně. Košů xkrát víc, než nahoře v celý zahradě, lilo ze mě jak z konve a modlila jsem se, abych to stihla dřív, než se vrátí Brtník z louky. Nebo aspoň z větší části.

A to se mi podařilo. A akurát mi zdechnul stroj, páč mu došla šťáva. Brtník se sice do toho hrnul, že to dokončí, ale velmi nepříjemně jsem ho vypoklonkovala s tím, že ať se mi do toho nehrabe, že to mám jako silovej trénink a chci a chci a chci si to dojet sama, když už jsem to takhle pěkně zvládla. Byla jsem nepříjemná natolik, že mi na to skočil. Nalil mi benzín a uposlechl!! (to je krása, když muž poslouchá, já to moc neznám ☐☐) mého pokynu, ať se jde placatit na louku s ohařema a hraje si tam s nima místo mě. Před tím jsem si je v pauzičce totiž vytáhla na louku a k jejich velký radosti vytáhla litací talíře. Tali se mohla protrhnout, jak řvala nadšením a Rumíček skákal jako blecha. Párkrát jsem hodila a Tali najela na svůj starej dobrej vzorec. Tedy - že se pak s talířem uchýlila pod lípu a že nás nepotřebuje nikoho a bude si tam bádát myše. Nu, tak jo. Bádej si tam vo samotě, aspoň bude mít Rumíček víc prostoru pro sebe. Byl nadšenej a lítal jako ten magoor. A já ho vydatně chválila. To ovšem jaksi, že jo. to neuniklo uším germánským a přišly ty dýlemata ☐☐ . Kvičela tam pod

korunou lípy jak píchlý podsvinče a chtěla obojí zároveň. Nechala jsem to na ní a za chvíli se přiřítla v kotrmelcích, zařvala mocným hlasem a flusla mi talíř k nohám a řvala dál. Jo, je to pošuk, to víme, to nemusíme hlásit, to vidí každé □ Mrskla jsem jí teda taky talíř a chvíli jsme to takhle střídali. Tím myslím to, že se vždycky zaparkovala pod tu lípu, tam dostala hysterák, že si s náma nehraje, kvičela, přinesla, řvala, běžela.... a tak furt jako dokola.

No a tak jsem teda poslala Brtnika, aby si to taky užil. Užil, páč řvala furt jak hladová jordánská kráva. To jsem slyšela i přes burácivý řev mého nastartovaného stroje. Stejně jako to, že se tam Brtnik hlasitě něčemu směje. Byla jsem ráda. Smích je nejlepší lékař. Popleskala jsem sekajdu a sdělila jí, že je úžasná a skvělá a nejlepší sekačka, co znám a že to spolu už dotáhneme do konce. Že už toho mám taky plný brejle, ale že “Tvl! Koláče! Ty si povídáš se sekačkou?” položila jsem si dotaz □ “Noa? Povidám, páč je to jedinečnej stroj a kdyby mě nepodržela, tak se můžu jít bodnout.” vodsekla jsem si načuřeně a vyrazila do boje s vysokou trávou. Helejte... já jako vim, moc dobře to vim, že prej teda věci nevnímaj, ale..... vono nám to šlo najednou jako po másle. Dosekaly jsme ten nejhnusnější kus a zamířila jsem za ohniště. Tam jsem měla za to , že to taky bude pekelný, ale sekačka asi dostala hlad nebo co a zatočily jsme tam s tím nečekaně rychle a dejme tomu, že i hladce.

“TYYY JOOOFKÁÁÁÁ, MY TO DOKÁZALYYY! SME VÝÝBORNÝ HOLKÁÁ!” , zařvala jsem, když jsem to dotáhla do vítězného konce a mohla sekačku vypnout. “Seš kámoška, seš šikovná a výborná!” pochválila jsem sekačkovou bábrdli a něžně ji vytlačila nahoru. Hrozilo sice, že u toho už fakt zdechnu, ale nechtěla jsem to nechat na Brtnikovi, páč to by taky nebyla příjemná záležitost pro záda, tahat těžkou sekačku do kopce.

Šla jsem se číhnout na hodiny a mohu s radostí v srdci oznámit, že mi to celý trvalo přesně tři hodiny! Což je na mou maličkost vynikající skóre. Ti tři se akurát dokohátali z louky, ohařiska jazyky na vestě a tak jsem jim šla dolejt vodu. A sebe taky zavlažit. Páč mi slušně vyprahlo.

Ale ne natolik, abych se aspoň chvíli nešla kochat zahradou. Teď na jaře je nejkrásnější a letos, díky tomu, že není to debilní sucho a tropy, je šťavnatá a jako drahokam.

Šla jsem pak ještě očíhnout svůj vyvýšený záhon, který holt letos bude odpočívat, protože na pěstování zeleniny se tady nebudeme vyskytovat dostatečně často. No ale - to jsem teda koukala. Páč víte co? Vona mi tam roste mrkvička ☐ . To, co jsem tam loni nechala, protože to nebylo k ničemu, přežilo zimu a teď je z toho sice malá, ale dobrá mrkev. Potvrdí to i sto procent všech Taliprdů, páč ta přišla a začla mi ten svazek rovnou okusovat jak koza . A když jsem se zadívala na petržel, říkala jsem si, že je to asi vzkaz od mámy.

Máma byla takovej ten člověk, co má prsty zapaštěný do země a šécko jí pěkně roste (na rozdíl ode mne) . Jediný co jí nikdy nešlo byla petržel. S tou se jí to moc nedařilo. A čím víc se snažila, tím hůř. No a já před časem našla jakýsi opuštěný semínka někde zapadlý či co. A protože je mi líto to jen vyhodit, tak jsem je prostě po tom záhonu tak nějak rozhodila. No a hle! Loni mi vzešla armáda malých petrželí. A letos jsou z nich nádherný pugéty, šťavnatý a náramně dobrý. To bych jaksi vůbec nečekala, zvlášť u mé maličkosti. Tak jsem si říkala, že to bude petrželovej vzkaz od mámy. Že se jí daří, jak tý petrželi :D, tedy dobře ☐ . Něco podobného, jako když těsně po její smrti odešla spousta kytek a keřů s ní nějak spojených. Tak těsně, že se ještě nemohla projevit třeba moje diletantská péče, kdyby to někoho napadlo. To ne. To byly věci už léta rostoucí a péči nevyžadující. Odešly prostě s mámou. Stejně jako ten starej jilm na cestě od nádraží. Byl opravdu letitej, obrovskej, máma ho měla ráda, stárli spolu, vždycky se u něj cestou od vlaku zastavila. A říkala, že jednou odejdou spolu. No. Máma umřela v únoru a on se v tom jaře už taky neprobudil.

No, takže jsem si to tam tak pěkně obešla, zkontrolovala a těšila se na to, že příští týden v pindělí si to tady užijeme nalahko. Žádný sekání a tvrdá dřina. Vezeme si s sebou kávovar,

Kterak moudrá žena muže svého obalamutila

uvaříme si kávičku a budeme se placatit na zahradě jen tak pěkně zahradnicky mezi záhony. Tu vypejeme, tu se pokocháme, tady okopeme, tu stříhneme a bude to pohodičkááá. Nu a ten další týden, zase zdechnem při sekání ☐ ☐ .

P.S. moudrá žena nejní vůbec moudrá, je úpablb - neboli úplně blbá, páč jsem zmotala plánování článků a ten včerejší, měl být až zítra po tomhle dnešním. Neboli Včera, dnes a zítra a V sobotu večer a v neděli ráno ☐ ☐ ☐ ☐ Kdo si to ešče pamatuje, tudle scénku? ☐